

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113214511
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2113214511.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Mesto Hlohovec, so sídlom M. R. Štefánika 1, Hlohovec, IČO: 00 312 509 zastúpený splnomocnenkyňou: JUDr. Lucia Jurgová advokátka s.r.o., IČO 47 236 884, so sídlom Slnecná 33, Poproč, proti žalovanému: A. N., narodený XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, D., zastúpený advokátom: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, PhD., so sídlom Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, o zaplatenie 5.967 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 17C/216/2013-319 zo dňa 13.11.2019 vo výrokoch I. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014 výrokom I. uložil odporcovi (žalovanému) povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (žalobcovi) sumu 4.530,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.530,50 eur od 19.06.2014 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, výrokom III. nepriznal odporcovi (žalovanému) náhradu trov konania. Rozsudok v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 4.530,50 eur s príslušenstvom nadobudol právoplatnosť dňa 31.01.2015.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/309/2015-94 zo dňa 13.04.2016 v dôsledku podania odvolania žalobcom rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014 v napadnutom výroku II. - o zamietnutí zvyšnej časti návrhu a v závislom výroku III. - o náhrade trov konania zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 17C/216/2013-319 zo dňa 13.11.2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

4. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.189,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.189,50 eura od 19.6.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 517 ods. 1, 2, § 451, § 488, § 489, § 563, § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31.01.2013 (ďalej len „Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.“), § 470 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262

ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že z vykonaného dokazovania, zhodnotením skutkového stavu veci dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27.05.2013 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v majetkovom prospechu žalovaného z užívania pozemkov vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu. Ide o zastavané pozemky parcela registra C č. 5242/1 a parcela registra C č. 5242/2 o celkovej výmere 1.105 m² v intraviláne katastrálneho územia D. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX. Žalobca si uplatnil tento nárok za obdobie od 18.02.2011 do 17.02.2013, nakoľko žalovaný bez právneho dôvodu užíval uvedené pozemky, na ktorých je umiestnená stavba, ktorej vlastníkom bol žalovaný odo dňa jej nadobudnutia 07.11.2006 nepretržite až do dňa jej odpredaja spoločnosti AMOS SK s.r.o. a to prevodom stavby na základe kúpnej zmluvy vkladom do katastra nehnuteľností dňa 18.02.2013.

V posudzovanej veci bolo nesporné a súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný užíval bez právneho dôvodu v období od 18.02.2011 do 17.02.2013 pozemky - parcela registra C č. 5242/1 a parcela registra C č. 5242/2 o celkovej výmere 1.105 m² v intraviláne katastrálneho územia D. zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu, a ktoré sú v celom rozsahu zastavené stavbou, v tom čase vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný za užívanie nehnuteľností žalobcovi neplatil, keď žalobca a žalovaný sa nevedeli dohodnúť o výške odplaty za užívanie.

Spornou skutočnosťou v predmetnom konaní zostala výška vydania bezdôvodného obohatenia - výška odplaty za užívanie obvyklá v danom mieste a čase. Žalobca za účelom preukázania výšky odplaty za užívanie predložil súdu prvej inštancie znalecký posudok vyhotovený znalcom v odbore Stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Róbertom Gergičom, ktorým bola určená všeobecná hodnota nájomného za užívanie predmetných pozemkov vo výške 4,75 eur/m²/rok. Žalovaný namietal správnosť tohto znaleckého posudku, pričom navrhol vypočítať znalca Ing. Róberta Gergiča. Nakoľko i po výsluchu znalca Ing. Róberta Gergiča zostala otázka výšky odplaty za užívanie spornou, splnomocnenkyňa žalobcu navrhla do konania pribrať znalca za účelom stanovenia výšky odplaty za užívanie predmetných nehnuteľností v rozhodnom období. Súd prvej inštancie pribral do konania znalca Ing. Dezidera Csenkyho, ktorý určil výšku odplaty - nájomného v období od 18.02.2011 do 17.02.2013 za užívanie predmetných pozemkov na sumu 8.720 eur (3,950 eur/m² ročne). Žalobca nemal námietky k znaleckému posudku. Žalovaný namietal správnosť znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho, pričom opätovne poukazoval na to, že znalec vo svojom znaleckom posudku vôbec nezohľadnil skutočnosť, že pozemky patriace žalobcovi sú (resp. boli) v celom rozsahu zastavané stavbou (v súčasnosti vo vlastníctve tretej osoby) a túto uvedenú skutočnosť nezohľadnil, a to v základnom koeficiente - koeficiente redukujúcich faktorov. Za účelom objasnenia uvedenej skutočnosti žalovaný navrhol výsluch znalca. Znalec Ing. Dezider Csenky uviedol, že skutočnosť, že pozemky sú zastavané stavbou a nie je možné využiť ich na iný účel je zohľadnená v jednotlivých koeficientoch napr. koeficient využitia, alebo koeficienty, ktoré upravujú východiskovú hodnotu, čo je na str. 4 znaleckého posudku. Táto skutočnosť by nemala byť zohľadnená v redukujúcich faktoroch, nepoužíva sa to ani v prípade, aj keď určitá časť pozemku je zastavaná, aj vtedy sa používa plná hodnota pozemku. V prípade, že by na posudzovaných pozemkoch nebola žiadna stavba bola by všeobecná hodnota pozemkov taká istá.

6. Súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Deziderom Csenkyom, keď mal za to, že tento posudok a jeho záver nebol žiadnym relevantným spôsobom spochybnený, znalec i pred súdom prvej inštancie dostatočne vysvetlil akým spôsobom dospel k výške určenej odplaty za užívanie, pri určení ceny zohľadnil i skutočnosť, že na predmetných pozemkoch stojí stavba, vysvetlil, že táto skutočnosť sa nezohľadňuje v redukujúcich faktoroch tak, ako sa domnieva žalovaný a uviedol, že i v prípade, ak je pozemok zastavaný, používa sa plná hodnota pozemku. Žalovaný s vyjadrením znalca nesúhlasil, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil záver znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho, neuviedol na základe čoho zastáva názor, že existencia stavby na pozemkoch sa bezpodmienečne musí zohľadniť okrem iného aj v koeficiente redukujúcich faktorov, tvrdil, že uvedené vyplýva z aktuálneho znenia predmetnej vyhlášky, v ktorej sa však konštatuje, že práve a len na účely vyporiadania vlastníckych práv sa pri hodnotení redukujúcich faktorov neprihliada napríklad na stavbu na cudzom pozemku. Podľa názoru súdu prvej inštancie, uvedené tvrdenie advokáta žalovaného nespochybňuje postup a záver znalca Ing. Dezidera Csenkyho, keď ide len o názor odborne nespôsobilej osoby na aplikáciu znenia vyhlášky pri ohodnocovaní nehnuteľností. Súd prvej inštancie poznamenal, že napokon i znalec Ing. Róbert Gergič v znaleckom posudku zohľadnil skutočnosť, že na predmetných pozemkoch sa nachádza stavba, pričom ani z tohto znaleckého posudku nevyplýva, že zastavenie predmetných nehnuteľností má taký vplyv na výšku odplaty za užívanie ako to tvrdí advokát žalovaného. Súd prvej inštancie

nevykonával dokazovanie navrhované advokátom žalovaného - predloženie znaleckého posudku Ing. Tibora Škripca vypracovaného v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 23Cb/82/2015, ktorým chcel spochybníť závery znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho, keď ako súd prvej inštancie uviedol, v predmetnom konaní sa dvaja znalci zhodne vyjadrili, aké skutočnosti majú, resp. nemajú vplyv na určenie výšky odplaty za užívanie, oba znalecké posudky sú porovnateľné, preto súd prvej inštancie považoval takéto dokazovanie za neúčelné. Taktiež súd prvej inštancie nevyhodnocoval ostatné listinné dôkazy predložené stranami sporu, nakoľko tieto nemali žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci.

V danej veci rozhodnutie o výške odplaty za užívanie záviselo od znaleckého dokazovania, keď strany sporu sa nedohodli, žalovaný neplatil žiadnu odplatu. Nakoľko čas plnenia v danom prípade nebol dohodnutý, žalovaný mal v zmysle citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka plniť prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Žalobca v žalobe žiadal priznať úrok z omeškania od 18.02.2013, v odvolaní zo dňa 23.01.2015 proti rozsudku č. k. 17C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014 uviedol, že úrok z omeškania mal byť súdom priznaný najneskôr od 16.04.2013, keď žalovaného vyzval na plnenie listom zo dňa 12.03.2013 a to v lehote do 15.04.2013. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy - listu zo dňa 12.03.2013 žalovanému, súd za prvú výzvu na zaplatenie považoval doručenie predmetnej žaloby žalovanému dňa 17.06.2014, nasledujúci deň mal žalovaný plniť a dňom 19.06.2014 sa dostal do omeškania. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od uvedeného dňa vo výške 8,15 % ročne v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keď vychádzal zo základnej úrokovej sadzby ECB, ktorá ku dňu 19.06.2014 bola 0,15 %. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 17C/216/2013-319 zo dňa 13.11.2019

podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) Civilného sporového poriadku s tým, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu vyhodnoteniu ich pravdivosti a relevancie, pričom súčasne porušil aj pravidlá formálnej logiky. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie nevyhodnotil znalecký posudok Ing. Dezidera Csenkyho dostatočne a presvedčivo, keď v konaní vykonané znalecké dokazovanie neposúdil, či vychádza z aplikovateľnej právnej úpravy a zo zistených skutočností, či nie je rozporné, či je z hľadiska pravidiel logického myslenia konzistentné, či teoretické východiská, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery sú vierohodné, či spôsob vyvodzovania záverov znalca je presvedčivý a pod., taktiež že súd prvej inštancie nevyhodnotil všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, povyšujúc záver znaleckého dokazovania nad akékoľvek iné dôkazy. Žalovaný ďalej uviedol, že v priebehu súdneho konania spochybnil závery predmetného znaleckého posudku, nakoľko tieto nezodpovedajú princípom bazálnej logiky, aby v celom rozsahu zastavaný pozemok v centre Hlohovca mal takú istú trhovou cenu, ako ničím nezaťažený stavebný pozemok v centre Hlohovca, pričom podotkol, že na uvedené konštatovanie nie je potrebné mať žiadne odborné vzdelanie. Nelogickosť a nepresvedčivosť znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho nebola odstránená ani jeho výsluchom. Znalec Ing. Dezider Csenky uviedol, že skutočnosť, že pozemky sú zastavané v celom rozsahu stavbou nebolo zohľadnené vo východiskovej hodnote, avšak bola „zohľadnená v jednotlivých koeficientoch, napr. koeficiente využitia alebo koeficientoch, ktoré upravujú východiskovú hodnotu, čo je na str. 4 znaleckého posudku“. Uvedené vyjadrenie je však zmätočné a spochybňujúce východiská znalca pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemkov a následne stanovenie výšky nájomného. Znalcom Ing. Deziderom Csenkym stanovená východisková hodnota pozemkov vychádza z hodnoty určenej v prílohe č. 1 Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, kde pre tzv. ostatné okresné mestá so sídlom okresných úradov je stanovená na hodnotu 9,96. Žiaden koeficient uvedený v znaleckom posudku na str. 4 nemá žiadny vplyv na východiskovú hodnotu. Ďalej uviedol, že znalcom Ing. Deziderom Csenkym uvedená skutočnosť, že existenciu stavby zohľadnil aj v koeficiente využitia (zrejme myslené v koeficiente kV - koeficient intenzity využitia) je podľa právneho názoru žalovaného na strane jednej zavádzajúca, keď nevyplýva zo žiadneho bližšieho vysvetlenia, na strane druhej odporujúca samotným tvrdeniam znalca, ktorý na otázky žalovaného uviedol, že bez ohľadu na skutočnosť, či by na pozemkoch bola cudzia stavba, stavba vo vlastníctve vlastníka pozemkov alebo by tam nebol žiadna stavba, všeobecná hodnota pozemkov by bola tá istá, t. j. žiaden koeficient by sa len z dôvodu existencie/neexistencie stavby na pozemku nezmenil. Žalovaný ďalej vo svojej argumentácii poukázal na platnú právnu úpravu, na viacero súdnych rozhodnutí v analogických veciach, napokon predložil viacero znaleckých posudkov v analogických veciach, avšak všetky tieto skutočnosti a relevantné právne argumenty zostali zo strany súdu prvej inštancie bez povšimnutia, resp. to, ako súd prvej inštancie

vyhodnotil interpretáciu a aplikáciu Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku (v znení vyhlášky č. 213/2017 Z. z.), ako vyhodnotil správnosť znalcom stanovených jednotlivých koeficientov, ako reflektoval na súdne rozhodnutia a znalecké posudky v analogických veciach, v napadnutom rozsudku celkom absentuje, čím sa rozsudok okrem nesprávnych skutkových zistení stal aj v tejto časti zmätočný a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Ďalej žalovaný podotkol, že znalec Ing. Dezider Csenky v znaleckom posudku explicitne uviedol, že pozemky neohodnocoval podľa platnej a účinnej právnej úpravy v čase vypracovania znaleckého posudku, ale podľa vyhlášky č. 254/2010 Z. z., ktorá bola v platnosti v čase určenia výšky odplaty, pričom právne posúdenie takéhoto postupu znalca zostalo zo strany súdu prvej inštancie bez povšimnutia. Poukázal tiež na to, že súdny znalec Ing. Tibor Škripec vo svojom znaleckom posudku č. 74/2018 predloženom v konaní vedenom na tamomšom súde sp. zn. 23Cb/82/2015 vychádzal pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemkov z Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. platnej a účinnej v čase vypracovania znaleckého posudku, t. j. nie spätne podľa právnych predpisov platných v čase, ku ktorému sa oceňovanie viaže. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, že v žiadnej zo zápisníc od 02.11.2016 nie je (v rozpore s § 98 a 99 CSP) zaznamenané vykonanie akéhokoľvek listinného dôkazu. Rovnako uvedenie, že „súd konštatuje, že v spise sa nachádzajú listinné dôkazy, ktoré boli vzájomne doručené“ nemôže procesne nahradiť vykonanie týchto dôkazov na pojednávaní (§ 188 CSP). Splnenie hypotézy podľa § 204 CSP len zbavuje súd povinnosti listinu alebo jej časť prečítať alebo oznámiť jej obsah, v žiadnom prípade to neznamená, že takýto dôkaz nie je potrebné vykonať a už vonkoncom nie, že vykonanie tohto dôkazu nie je potrebné zaznamenať v zápisnici z pojednávania. Žalovaný v konaní navrhol inter alia vykonanie aj týchto listinných dôkazov: znalecký posudok Ing. Gergiča č. 58/2012, VZN mesta Hlohovec č. 130/2012, VZN mesta Hlohovec č. 111/2009, rozhodnutie tamomšieho súdu sp. zn. 19C/154/2002 zo dňa 26.05.2014, rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 5C/7/2014, znalecký posudok č. 75/2018, znalecký posudok č. 62/2015, znalecký posudok č. 5/2018, znalecký posudok č. 13/2012, znalecký posudok č. 142/2012 ako aj súhrnný prehľad všetkých rozhodnutí Mestského zastupiteľstva mesta Hlohovec alebo primátora mesta Hlohovec od roku 2009 doposiaľ, ktoré boli prijaté na základe článku 11 Všeobecne záväzného nariadenia mesta Hlohovec č. 111/2009 o zmluvných prevodoch vlastníctva majetku mesta Hlohovec a o nájme majetku vo vlastníctve mesta Hlohovec, a v rozhodnutiach ktorých mesto Hlohovec uplatnilo/neuplatnilo pri prenechaní pozemkov mesta Hlohovec do nájmu výnimku z pravidla, podľa pravidla ktorého je mesto Hlohovec povinné pri prenechávaní majetku mesta do nájmu primerane uplatniť ustanovenia čl. 5 ods. 1, a to za najmenej také nájomné, aké sa v tom čase a na tom mieste obvykle prenechávajú do nájmu na dohodnutý účel rovnaké alebo porovnateľné nehnuteľnosti, pričom žiaden z vyššie uvedených a žalovaným označených a predložených dôkazov vykonaný nebol. Súčasne však súd prvej inštancie ani neuviedol, prečo žiaden z týchto dôkazov nevykonal, len v odôvodnení rozsudku uviedol, že „Súd nevyhodnocoval ostatné listinné dôkazy predložené stranami sporu - iné nájomné zmluvy, keď tieto nemali žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci.“ Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a to v otázke výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu, taktiež nesprávnymi a zmätočnými skutkovými zisteniami vniesol do rozhodovacej činnosti ústavne neakceptovateľnú arbitrárnosť a svojvôľu, nevysporiadal sa s relevantnou argumentáciou žalovaného a nielenže nevykonal žalovaným označené dôkazy, ale celkom rezignoval na uvedenie dôvodov, prečo tieto označené dôkazy nevykonal. Rovnako má za to, že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému realizáciu jeho procesných práv, a to porušením rozhodujúcich charakteristík spravodlivého procesu v takej intenzite, ktorú nemožno nijako objektívne zdôvodniť a ani ospravedlniť. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalobca v replike uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie v konaní dospel k správnym skutkovým zisteniam a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, pričom uviedol, že sa v celom rozsahu pridriava a trvá na svojich doterajších ústnych vyjadreniach, ako aj písomných podaniach v predmetnom konaní. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie v konaní vykonal dôkazy postačujúce na zistenie skutkového stavu veci a následné rozhodnutie vo veci, že v konaní bola určená výška náhrady za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti žalobcu dvoma nezávislými odborníkmi - znalcami, výsledky ich odbornej činnosti sú zachytené v písomne vyhotovených znaleckých posudkoch a keďže išlo o posúdenie odbornej otázky, súd správne vychádzal práve zo záverov týchto predložených a vykonaných dôkazov priamo súvisiacich s predmetom konania. K námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho stanovenia koeficientov redukovúcich faktorov a nezohľadnenie

skutočnosti, že na pozemkoch sa nachádza stavba vo vlastníctve žalovaného, žalobca uviedol, že k týmto skutočnostiam bolo vykonané dostatočné dokazovanie v konaní formou znaleckého dokazovania, pričom aj na pojednávaniach sa k uvedeným skutočnostiam vyjadrili obaja znalci, ktorým žalovaný kládol otázky smerujúce k vysvetleniu stanovenia jednotlivých koeficientov a skutočnostiam, ktoré majú/môžu mať vplyv na ich určenie. Žalobca má za to, že skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy, ktoré žalovaný navrhoval v konaní vykonať, resp. že nie sú uvedené v odôvodnení rozsudku konajúceho súdu všetky navrhované dôkazy a že odôvodnenie rozsudku neobsahuje ich hodnotenie, nemá za následok nesprávnosť jeho záverov a rozhodnutia, tak ako to mylne uvádza žalovaný. Zároveň žalobca konštatoval, že nespokojnosť žalovaného s výsledkom konania, nemá za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovanému bolo umožnené predkladať počas celého konania prostriedky procesnej obrany (žalovaný navrhol výsluch: znalcov - súd ich vykonal), pričom súd s ohľadom na predmet konania vyhodnotil, ktoré z uvedených dôkazov vykoná a ktoré nie sú pre rozhodnutie vo veci relevantné. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, musí byť preskúmateľná, a pod.. Keďže výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP), súd má povinnosť stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval v konaní za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a pod.. Zároveň po skončení dokazovania súd zväží dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykoná medzi nimi selekciu a prípadne vylúči tie, ktoré pre rozhodnutie vo veci nemajú žiadny význam. Žalobca má za to, že na všetky tieto zásady hodnotenia dôkazov rozsudok súdu prvej inštancie reflektuje. Vzhľadom k uvedenému žalobca považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný v duplike uviedol, že žalobca sa vo vyjadrení obmedzil, len na opísanie skutkovej a procesnej situácie, pričom k argumentácii žalovaného v otázkach dostatočnosti a presvedčivosti vyhodnotenia dôkazov, aplikácie právnych predpisov, neodôvodnenia nevykonania nevyhnutných dôkazov ponechal žalobca bez povšimnutia. Žalovaný trvá na odvolaní v celom rozsahu majúc za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

10. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

12. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplata sumy 4.189,50 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.189,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.189,50 eur od 19.6.2014 do zaplata, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný odvolaním napadol vyhovujúci výrok I. a závislý výrok III. o náhrade trov konania dôvodiac, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nesprávne vyhodnotil znalecký posudok Ing. Csenkyho, súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným a ani neuviedol prečo žiadne z navrhnutých dôkazov nevykonal, nesprávne právne posúdil

vec v otázke výšky bezdôvodného obohatenia, porušil právo na spravodlivý proces tým, že rozhodol arbitrárne a svojvoľne, nevysporiadal sa s relevantnou argumentáciou žalovaného, nezdôvodnil prečo neuviedol dôvody pre ktoré nevykonal navrhnuté dôkazy a napokon tvrdil, že ide aj o iné vady konania.

13. Ako prvé bolo potrebné sa vysporiadať s námietkou odvolateľa, že v žiadnej zo zápisníc od 02.11.2016 nie je (v rozpore s § 98 a 99 Civilného sporového poriadku) zaznamenané vykonanie akéhokoľvek listinného dôkazu. Zároveň odvolateľ namietal, že uvedenie, že „súd konštatuje, že v spise sa nachádzajú listinné dôkazy, ktoré boli vzájomne doručené“ nemôže procesne nahradiť vykonanie týchto dôkazov na pojednávaní (§ 188 Civilného sporového poriadku). Splnenie hypotézy podľa § 204 Civilného sporového poriadku podľa odvolateľa len zbavuje súd povinnosti listinu alebo jej časť prečítať alebo oznámiť jej obsah, v žiadnom prípade to neznamená, že takýto dôkaz nie je potrebné vykonať a už vonkoncom nie, že vykonanie tohto dôkazu nie je potrebné zaznamenať v zápisnici z pojednávania.

14. Podľa § 188 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní.

15. Podľa čl. 9 Civilného sporového poriadku strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

16. Podľa § 187 Civilného sporového poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. (ods. 1) Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd. (ods. 2)

17. Podľa § 204 Civilného sporového poriadku dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

18. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. (ods. 1) Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. (ods. 2)

19. Spôsob vykonania dôkazu listinou je zákonodarcom vo veciach, kde bolo nariadené pojednávanie, presne určený v § 204 Civilného sporového poriadku, pričom výkladom tohto ustanovenia sa zaoberal už Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku z 30. januára 2008 č. k. 4Cdo 221/2007, kde vcelku podrobne stanovil základné princípy týkajúce sa dokazovania vykonávaného súdom. V predmetnom rozhodnutí okrem iného skonštatoval, že ustanovenie § 157 OSP (súčasný § 220 CSP) stanovuje povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok, pričom nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda možnosť riadne konať pred súdom. Tým je zároveň daná povinnosť súdu zmeniť sa o každom predložennom dôkaze, vysvetliť prípadný rozpor medzi dôkazmi viacerými a ozrejmiť akým spôsobom sa vypořiadal s celkový skutkovým stavom. Nedodržaním takéhoto postupu môže byť daná čiastočná nepreskúmateľnosť rozsudku, majúca za následok i jeho nepresvedčivosť a potrebu následného zrušenia (v dotknutej časti) a vrátenia veci súdu nižšieho stupňa. NS SR sa v tomto rozhodnutí zároveň vyjadril aj k otázke náležitého postupu pri dokazovaní, kde riadnym nevykonaním listinných dôkazov môže byť založená aj existencia tzv. inej vady. V zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 OSP (súčasný § 204 Civilného sporového poriadku) sa totiž dôkaz listinou vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. Zákon teda upravuje vykonanie dôkazu listinou dvoma možnými spôsobmi a to prečítaním listiny alebo jej časti alebo oznámením jej obsahu, pričom konštatovanie tzv. oboznámenia konkrétneho dôkazu nie je zákonom predpísaným spôsobom vykonania dôkazu. Skutkové zistenia súdu, ktoré majú základ v nesprávnom spôsobe vykonania dôkazu potom nepoživajú ochranu ani v odvolacom, ani v dovolacom konaní. Spôsob vykonania dôkazu musí jednoznačne vyplývať zo zápisnice o pojednávaní, keď musí byť v zápisnici uvedené buď to, že bola prečítaná určitá presne označená listina (alebo jej presne označená časť), alebo musí zo zápisnice vyplývať, že predseda senátu alebo samosudca oznámil obsah tejto listiny. V prvom prípade je účastníkom a ďalším osobám prítomným na pojednávaní doslova prečítaný text listiny (jej časti), v druhom prípade predseda senátu (samosudca)

vlastnými slovami oznamuje skutočnosti, ktoré tvoria obsahový základ listiny. Ak to vyžadujú okolnosti, treba listinu predložiť druhému účastníkovi, aby sa mohol vysloviť k jej pravosti.

20. Odvolací súd zo spisu zistil, že postup súdu prvej inštancie nebol v súlade s vyššie uvedeným. Pri spôsobe vedenia pojednávania konaného dňa 2.11.2016, 25.1.2017 a 13.11.2019 je súdu prvej inštancie nutné vytknúť nie celkom náležité pridržiavanie sa zákonnej úpravy týkajúcej sa dokazovania. Ak súd prvej inštancie konštatuje, že „v spise sa nachádzajú listiny, ktoré boli vzájomne doručené“ neznamená bez ďalšieho, že dokazovanie listinami sa nevykonáva spôsobom upraveným v § 204. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z toho, že listiny boli stranám doručené, súd dôkaz listinnou nevykonáva jej prečítaním alebo oznámením jej obsahu, ale vykonanie dôkazov malo byť zaznamenané (§ 98 a 99 Civilného sporového poriadku) a musí byť zrejmé aké informácie z listiny čerpal, čo však súd prvej inštancie neurobil. Toto však platí za podmienky, že listina alebo obsah neboli protistranou spochybnené. Pokiaľ ide o znalecký posudok Ing. Csenkyho podľa názoru odvolacieho súdu mal byť súdom oboznámený a takýto postup zaznamenaný v zápisnici o pojednávaní a na zvukovom zázname, súd prvej inštancie však takto nepostupoval.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 48 ods. 2, vety prvej ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

24. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

25. Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (pozri I. ÚS 22/03).

26. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

27. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv strán sporu, ktoré (práva) slúžia na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon strany súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je procesná strana z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčená alebo v značnej miere obmedzená pri jeho uplatnení v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza v takomto prípade k stavu, kedy sa

jej postupom súdu odníma možnosť konať pred súdom, porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

28. Odňatím možnosti konať pred súdom a tým potom odňatie práva na spravodlivý proces účastníkovi konania a strane sporu sa podľa ustálenej judikatúry súdov zásadne rozumie taký závadný postup súdu, uplatnením ktorého dochádza k odňatiu tých práv, ktoré účastníkovi a strane platné procesné právo (aktuálne platný Civilný sporový poriadok, Civilný mimosporový poriadok a iné s ním súvisiace právne predpisy) priznáva. K takémuto odňatiu (teda nerešpektovaniu) práv pritom môže dôjsť ako v priebehu konania vedúceho k vydaniu určitého rozhodnutia súdu, tak i samotným vydaním rozhodnutia (pokiaľ samozrejme takémuto rozhodnutiu možno vytkáť nerešpektovanie konkrétneho procesného práva účastníka zaručeného mu procesným poriadkom). Jedným zo základných procesných práv účastníka a strany sporu vyplývajúcim dokonca zo základného zákona štátu je i právo na prejednanie každej veci účastníka a strany v ich prítomnosti spolu s poskytnutím im možnosti vyjadriť sa aj k navrhovaným dôkazom, možnosti navrhovať dôkazy a napokon i možnosti vyjadrovať sa ku všetkým vykonaným dôkazom.

29. Ak potom súd prvej inštancie riadne nevykonal uvedené listinné dôkazy, ako to vyplýva z obsahu spisu (bez ohľadu na jeho obsah), takýmto nesprávnym procesným postupom zaťažil konanie procesným pochybením, t.j. nesprávnym zisťovaním skutkového stavu veci, ktoré mohlo mať a v konečnom dôsledku aj malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím zároveň aj odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, porušujúc tým jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. O pochybenie pri zisťovaní skutkového stavu veci ide najmä vtedy, ak pri vykonávaní dôkazov nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 204 Civilného sporového poriadku, prípadne súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 132 Civilného sporového poriadku.

30. Zároveň je potrebné sa dôsledne a úplne vysporiadať so všetkými predloženými návrhmi žalovaného na vykonanie dokazovania a pokiaľ súd prvej inštancie posúdi že takýto návrh strany na vykonanie dokazovanie nie je opodstatnený, je potrebné, aby o nich procesným postupom rozhodol a následne v odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal s dôvodmi prečo prípadne takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietol.

31. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie zaťažené uvedeným procesným pochybením, odvolaciemu súdu neostávalo iné, už bez toho aby sa zaoberal ďalšími odvolacími argumentmi, iba rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, včítane závislého výroku o náhrade trov konania s použitím § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Povinnosťou prvoinštančného súdu bude nariadiť vo veci pojednávanie, na ktorom odstráni vytknuté procesné nedostatky vo vykonávaní dokazovania, rešpektujúc pritom už cit. ustanovenia Civilného sporového poriadku, následne poskytne priestor stranám na argumentáciu a následne vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodnutie odôvodní i z hľadiska všetkých stranami uvádzaných relevantných dôvodov. V novom rozhodnutí rozhodne súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

33. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).